

İKİNCİ DAİRE

GÖKHAN YILDIRIM – TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 31950/05)

KARAR

STRAZBURG

23 Şubat 2010

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tâbi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan 31950/05 no’lu davanın nedeni Gökhan Yıldırım adlı T.C. vatandaşının (“başvuran”) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne (“AİHM”) 4 Temmuz 2005 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme’nin (“AİHS”) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudur.

Başvuran, AİHM önünde Kayseri Barosu avukatlarından U. Altun tarafından temsil edilmiştir.

OLAYLAR

DAVA OLAYLARI

Başvuran 1976 doğumludur ve Kayseri’de yaşamaktadır.

A. Kötü muamele iddiası

Şubat 2001’de Kayseri Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şubesi’ne, dolandırıcılık yaptığı belirtilen bir şahsın adresi ihbar edilmiştir. Belirtilen adreste ailesi ile birlikte kalan başvuranın bu şahıs olduğundan şüphelenilmiştir.

22 Şubat 2001 tarihinde polis ekibi binaya geldiğinde başvuran kaçmaya çalışmış ve yan daireye girerek komşularını rehin almıştır. Polise direniş gösterdiği polis raporunda belirtilen başvuran, güç kullanarak yakalanmış, olay yerinde bir adet ruhsatsız silah ve mermileri bulunmuştur.

Aynı gün başvuran doktor muayenesinden geçmiş, vücudunda kötü muamele izine rastlanmamıştır. Daha sonra polis karakoluna götürülmüş, başvuranın gözaltında dövüldüğü iddia edilmiştir.

Aynı gün polisin düzenlediği ve başvuranın imzasını taşımayan bir raporda başvuranın kendisine zarar verdiği belirtilerek Kayseri Devlet Hastanesi’ne tekrar muayene edilmek üzere götürülmüş, hazırlanan doktor raporunda başvuranın endişe içerisinde, huzursuz ve zayıf görüldüğü ve alnında, künt cisim darbesi ile oluşmuş kızarıklık ve sıyrık bulunduğu belirtilmiştir.

Asker kaçağı olduğu tespit edilen başvuran, 23 Şubat 2001 tarihinde askeri makamlara teslim edilmiş, aynı gün başvuran tekrar muayeneden geçmiş, muayenede başvuranın vücudunda yeni kötü muamele izi tespit edilmemiştir.

Başvuran aynı gün savcı önüne çıkarılmış, burada avukatının nezaretinde verdiği ifadesinde polis aracında ve karakolda 7-8 polis memuru tarafından dövüldüğünü, idrarından kan geldiğini ve kendisini nezarethaneye koyan polis memurunun bu duruma şahit olduğunu söylemiştir.

Başvuran daha sonra Kayseri Sulh Ceza Mahkemesi’nde hakim önüne çıkarılmış, burada asker kaçağı olduğu için kaçmak zorunda olduğunu, polislerin ona silah doğrulttuğu için onun da polislerle bıçak doğrulttuğunu söylemiş, komşularını rehin aldığını reddetmiştir.

Aynı gün savcı başvuranı Kayseri Adli Tıp Kurumu'na sevk etmiş, yapılan muayenede başvuranın alnında 5 x 3 cm'lik bir deri lezyonu ve her iki bileğinde çizikler bulunduğu tespit edilmiştir. Başvuran aynı zamanda yere yatırıldığını ve üzerine basıldığını öne sürmüştür.

Başvuran 23 Şubat ile 28 Şubat 2001 tarihleri arasında askeri bir nezarethanede tutulmuştur. Bu süre içerisinde üç kez tıbbi muayeneye tâbi tutulmuş olup vücudunda rastlanılan tek bulgu alnındaki hafif kabuk bağlamış, 0.5 x 2 cm'lik yaradır.

28 Şubat 2001 tarihinde Sivas Askeri Hastanesi'nde yapılan muayenede başvuranın alın, gözkapakları ve bileklerinde şişme ile sırtında 10 x 15 cm'lik kızarıklık tespit edilmiştir.

28 Şubat – 2 Mart 2001 tarihleri arasında başvuran, mikrohematüri ve renal travma teşhisiyle bir askeri hastanenin üroloji kliniğinde tedavi görmüştür.

17 Haziran 2002 tarihinde başvuranın kronik antisosyal kişilik bozukluğu nedeniyle askerliğe elverişli olmadığı tespit edilmiştir.

B. Başvuranın kötü muamele gördüğü iddiası hakkında yürütülen ceza soruşturması

26 Mart 2001 tarihinde başvuranın babası karakolda görev yapan polis memurları hakkında suç duyurusunda bulunmuş, polisin binada bulunan silahla ilgili sorumluluğu üstlenmesi için kendisine ve oğluna baskı yaptığını ve oğlunun bu nedenle işkence gördüğünü iddia etmiştir.

20 Mart 2001 tarihinde Kayseri savcısı, 22 ve 23 Şubat 2001 tarihli doktor raporlarında herhangi bir kötü muamele izi tespit edilmediğinden kovuşturmaya yer olmadığına karar vermiş, 31 Mayıs 2001 tarihinde Boğazlıyan Ağır Ceza Mahkemesi başvuranın itirazını reddederek savcının kararını onamıştır.

Başvuranın 2 Temmuz 2001 tarihinde yaptığı başvuru üzerine Adalet Bakanlığı yazılı bir emir yayınlayarak Yargıtay'ın Boğazlıyan Ağır Ceza Mahkemesi kararını bozmasını sağlamıştır.

22 Ocak – 12 Şubat 2002 tarihleri arasında savcı olay zamanında karakolda görevli altı polis memurunun ifadesini almış, polisler kötü muamele iddialarını reddederek başvuranın hücresinin demir parmaklıklarına kafasını vurduğunu savunmuştur.

Savcı, 5 Şubat 2002 tarihinde başvuranın anne-babasının ifadesine başvurmuştur. Başvuranın babası, karakola gittiklerinde polis şefinin, bulunan silahın kendilerine ait olduğunu kabul etmemelerinin kötü sonuçlar doğuracağını söylediğini, daha sonra polislerin başvuranı getirdiğini, başvuranın alnında yara olduğunu, güçlükle yürüdüğünü, başvuranın dövüldüğünü söylediğini, başvuranı döverek geri götürdüklerini ve oğlunun çığlıklarını duyduğunu ifade etmiştir. Başvuranın annesi de benzer şekilde oğlunun kötü muameleye maruz kaldığını iddia etmiştir.

18 Şubat 2002 tarihinde Kayseri savcısı sözkonusu altı polis memuru hakkında Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nde, suçunu itiraf ettirmek amacıyla başvurana işkence yaptıkları iddiasıyla TCK'nın 243/1 maddesi uyarınca dava açmıştır.

C. Polis memurları hakkında yürütülen ceza kovuşturması

Sanık polis memurları hakkındaki ceza kovuşturması 4 Mart 2002 tarihinde Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi önünde başlamış, başvuran davaya üçüncü şahıs olarak dahil olmuştur.

8 Ocak 2003 tarihli ek iddianame ile, Kayseri savcısı iki başka polis memuru hakkında, TCK'nın 243/1 maddesine göre, başvurana suçunu itiraf ettirmek amacıyla işkence yapmak suçuyla dava açmış, mahkeme sözkonusu davaları birleştirmiştir.

İlk derece mahkemesi, yargılama sırasında sanık polis memurları, başvuran, başvuranın anne-babası, başvuranın evine girdiği iki komşusu, gözaltı sorumlusu, gözaltına alınan iki şahıs, başvurayı orduya teslim etmek için gelen asker, başvurayı Kayseri Devlet Hastanesi'nde ve Kayseri Adli Tıp Kurumu'nda muayene eden doktorların ifadelerine başvurmuştur.

Başvuran, biri haricinde tüm sanıkların kendisini döven polis memurları olduğunu, yere düşene kadar yumruklandığını, gözlerinin bağlandığını, copa benzer bir cisimle dövüldüğünü, ayaklarından ve kollarından çekilerek yerlerde sürüklendiğini, bir polis memuru tarafından boğazının sıkıldığını, üzerine basıldığını ve tekmelendiğini savunmuştur.

Başvuranın anne ve babası karakolda ziyaretine gittiklerinde oğullarının gözleri önünde dövüldüğünü ve bulunan silahın kendilerine ait olduğunu itiraf etmeye zorlandıklarını ifade etmiştir.

Sanık polis memurları başvuranın saldırgan davranışları ve hücrede kendine zarar vermesi nedeniyle ellerinin kelepçelendiğini iddia etmiştir.

Olay günü başvurayı muayene eden doktor M.Y., başvuranın başındaki yaralanmanın başa alınan bir darbe ya da kafanın vurulmasından kaynaklandığını, ikisinin ayrımının tıbben mümkün olmadığını belirtmiştir. H.D. adlı bir doktor ise başvuranın vücudundaki tüm izleri kaydettiğini ancak başvuranın üzerine basıldığı iddiasına karşın sırtında herhangi bir lezyona rastlamadığını ifade etmiştir. Başvurayı karakoldan teslim almaya gelen görevli asker E.S. ise başvuranın alnında sadece 3 x 3 cm'lik kızarıklık bulduğunu ve bileklerindeki yaraların kelepçelerden kaynaklandığını belirtmiştir.

Olay anında başvuranla aynı hücrede gözaltında bulunan O.A. ve K.G. adlı şüpheliler, başvuranın sürekli küfrederek başını duvarlara vurduğunu ve demir parmaklıkları tekmelediğini, başvuranın dövüldüğünü görmediklerini ifade etmiştir. Gözaltı sorumlusu D.Y. de başvuranın kafasını demir parmaklıklara vurup kanattığını gördüğünü, hemen görevli polis memurlarına haber verdiğini ve başvuranın hastaneye kaldırıldığını belirtmiştir.

İlk derece mahkemesinin talebi ile, uzman görüşü bildirmek üzere toplanan Adli Tıp Kurumu Genel Kurulu, daha önce başvuranla ilgili hazırlanmış tüm tıbbi raporları inceleyerek raporlarda tespit edilen bulguların 22 Şubat 2001 tarihinde meydana geldiğini, alındaki yaranın künt cisim darbesi ya da başın demir parmaklıklara vurularak meydana geldiğini, ancak tıbben bunun ayrımının mümkün olmadığını, Sivas Askeri Hastanesi'nin cilt lezyonu ve hematüri bulgusunun başvuranın doğrudan sert ve künt bir cisimle olmuş olabilecek bir travmaya maruz kaldığını gösterdiğini, ancak travmanın oluş zamanının tespitinin tıbben mümkün olmadığını bildirmiştir.

30 Mart 2004 tarihinde ilk derece mahkemesi, dava dosyasında yer alan bilgilere dayanarak sanık polis memurlarının atılı suçlardan beraatine karar vermiştir. Mahkeme, başvuranın başını ve ellerini tutulduğu hücrenin demir parmaklıklarına vurduğunun tıbbi raporlar, sanık polis memurlarının ifadeleri ve tanık beyanlarıyla sabit olduğuna hükmetmiştir. Bu bağlamda mahkeme, başvuranın anne-babasının ifadelerini, başvurana olan yakınlıkları ve polis memurlarının işkence gibi ciddi bir suç birinci derece akrabaların önünde işlemeyeceği gerekçesiyle güvenilmez bularak reddetmiştir. Ayrıca, 28 Şubat 2001 tarihli raporda kaydedilen bulgulara ilişkin olarak, öncelikle başvuran, 23 Şubat 2001 tarihinde muayene edildiğinde bu tür bulgular tespit edilmemiştir. İkinci olarak başvuranın idrarındaki hematüri, orduya teslim edilmesinden beş gün sonra tespit edilmiştir. Son olarak, başvuranın hematüriye yol açan travmaya hangi tarihte maruz kaldığının belirlenmesi mümkün değildir. Bu nedenle travma, başvuranın gözaltından çıkmasından sonra meydana gelmiş olabilir. Mahkeme, “şüpheden sanık yararlanır” ilkesini dikkate alarak dava dosyasındaki delillerin sanık polis memurlarının işkence suçundan mahkûm edilmesi için yeterli olmadığını değerlendirmiştir.

Başvuran kararı 7 Mayıs 2004 tarihinde temyiz etmiştir. Yargıtay, Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi kararını 5 Haziran 2006 tarihinde onamıştır.

D. Başvuranın dolandırıcılık ve yalan beyanda bulunulduğu iddialarına ilişkin olarak yürütülen ceza soruşturması

Bu arada başvuran B.Ö. adlı polis memuru ile E.S. adlı askerin resmi evrakta sahtecilik ve O.A. adlı şahsın yalan beyanda bulunmaktan yargılanmasını talep etmiş ancak ceza soruşturması sonuç getirmemiştir.

E. Başvuran hakkında yürütülen ceza kovuşturması

23 Aralık 2002 tarihinde Kayseri Ceza Mahkemesi başvuranı, polis memurlarına bıçakla direniş göstermek ve komşusunun evine izinsiz girmekten suçlu bulmuş ve 7 ay 17 gün hapse mahkûm etmiştir. Karar, Yargıtay tarafından 21 Mart 2005 tarihinde onanmıştır.

4 Nisan 2007 tarihinde Kayseri Ceza Mahkemesi başvuranı ruhsatsız silah bulundurmaktan suçlu bularak bir yıl hapis ve para cezasına mahkûm etmiştir.

F. Müteakip gelişmeler

Başvuran, gözaltında uğradığı kötü muameleden halen mustarip olduğu iddiasıyla 13 Mayıs 2009 tarihli bir MR raporu sunmuştur. Rapora göre C3/4/5/6 bölgesinde annuler eğilme, omurilik düzleşmesi ve hafif unkovertebral dejenerasyon tespit edilmiştir.

HUKUK

I. AİHS’NİN 3 VE 6. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran AİHS'nin 3 ve 6. maddelerine dayanarak gözaltında işkenceye uğradığını ve sanık polis memurları hakkında yapılan müteakip yargılamanın adil olmadığını öne sürmüştür.

AİHM, sözkonusu şikâyetlerin sadece 3. madde temelinde incelenmesi gerektiği kanaatindedir.

A. Kabuledilebilirlik

AİHM, sözkonusu şikâyetin AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı çerçevesinde dayanaktan yoksun olmadığını, şikâyetin başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru taşımadığını gözlemler. Bu nedenle şikâyet kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esas

1. Tarafların ifadeleri

Hükümet, dava dosyasındaki doktor raporları ve iç hukuktaki yargılamanın sonucuna atıfta bulunarak başvuranın kötü muamele iddialarını reddetmiştir.

Başvuran iddialarında ısrarcı olmuştur. Özellikle, yerde yatarken bir polis memurunun diziyle boynuna bastırması nedeniyle boynunda meydana gelen hasardan halen mustarip olduğunu ve idrarında kan tespit edilmesi dahil olmak üzere tıbbi kanıtların iddialarını destekler nitelikte olduğunu ifade etmiştir.

2. AİHM'nin değerlendirmesi

AİHM, devletin AİHS'nin 3. maddesine dayalı yükümlülüklerine ilişkin olarak kararlarında ortaya koyduğu temel ilkeleri hatırlatır (bkz. özellikle *Erdoğan Yağız – Türkiye*, no. 27473/02; *Hacı Özen – Türkiye*, no. 46286/99; *Mouisel – Fransa*; *Salman – Türkiye* [BD], no. 21986/93). AİHM ayrıca, bir kişinin sağlıklı olarak gözaltına alınıp tahliye olduğunda yaralanmış olduğu görüldüğünde sözkonusu yaralanmaların nasıl meydana geldiğine dair makul bir açıklama getirmenin ve başvuranın iddialarına, özellikle de bunlar tıbbi raporlarla desteklenmişse, şüphe getirecek deliller ortaya koymanın, devletin görevi olduğunu yineler. Aksi halde AİHS'nin 3. maddesine dayalı açık bir sorun ortaya çıkacaktır (bkz. *Selmouni – Fransa* [BD], no. 25803/94; *Ribitsch – Avusturya*, A Serisi no. 336).

AİHM, kanıtları değerlendirirken genellikle “makul şüphenin ötesinde” standardını uygulamaktadır (bkz. *Avşar – Türkiye*, no. 25657/94). Ancak böyle bir kanıt yeterince güçlü, açık ve uyuşan çıkarımların veya çürütülemeyen benzer maddi karinelerin varlığı ile ortaya konabilir (bkz. *İrlanda – İngiltere*, A Serisi no. 25). Eğer sözkonusu olaylar, şahsın gözaltında kendi kontrolleri altında olduğu durumdaki gibi, tamamıyla veya büyük oranda yetkililerin bilgisi dahilinde gerçekleşmişse gözaltı sırasında meydana gelen yaralanmalarla ilgili güçlü maddi karineler ortaya çıkacaktır. Nitekim, tatminkâr ve ikna edici bir açıklama getirme yükümlülüğünün yetkililere ait olduğu söylenebilir (bkz. *Salman*, yukarıda anılan).

Ne var ki AİHM, görevinin ikincil niteliklerine karşı duyarlıdır ve belli bir davanın koşullarında kaçınılmaz olmadığı durumlarda olayın birinci derece mercii rolünü üstlenmede dikkatli olması gerektiğini kabul eder (bkz. örneğin *Solomou vd. – Türkiye*, no. 36832/97). Ulusal yargılamanın yapılmış olduğu durumlarda AİHM'nin görevi kendisinin olaylar hakkındaki değerlendirmesini ulusal mahkemelerinkinin yerine koymak değildir ve genel bir kural olarak sunulan delilleri değerlendirmek o mahkemelerin görevidir (bkz. *Klaas – Almanya*, A Serisi no. 269). AİHM, ulusal mercilerin bulgularına tâbi olmamakla birlikte normal koşullarda bu mercilerin olaylara dair bulgularından sapmak için ikna edici öğelere ihtiyaç duyar (bkz. *aynı karar*, *Selim Yıldırım vd. – Türkiye*, no. 56154/00). Yine de,

AİHS'nin 2. ve 3. maddesine dayalı iddiaların ortaya atılması halinde AİHM, iç hukuktaki belli soruşturma ve kovuşturmaların tamamlanmış olsa dahi tam bir titiz inceleme gerçekleştirmelidir (bkz. *mutatis mutandis*, *Ribitsch*, yukarıda anılan; *Avşar*, yukarıda anılan).

AİHM somut davayı yukarıda belirtilen ilkeler ve taraflarca sunulan belgeye dayalı deliller; özellikle de başvuranın iddiaları hakkında yürütülen adli soruşturmalara ilişkin belgeler ve tarafların esas hakkındaki görüşleri ışığında inceleyecektir.

Mevcut davada AİHM, başvuranın gözaltında tutulduğu sırada, 22 Şubat 2001 tarihinde çeşitli yaralanmalara maruz kaldığının tartışmasız olduğunu kaydeder. Ancak taraflar, yaralanmaların nasıl meydana geldiği ve boyutuna ilişkin farklı beyanlar ortaya koymuştur.

AİHM öncelikle belgeye dayalı delilleri, özellikle de doktor raporlarını dikkate alarak başvuranın 7-8 polis memuru tarafından mazeretsiz bir şekilde dövüldüğü şeklindeki beyanını mesnetsiz bulmaktadır. Başvuranın iddia ettiği şekilde uygulanan bir kötü muamelenin, başvuranın vücudunda, kendisini 22, 23, 27 ve 28 Şubat 2001 tarihlerinde muayene eden doktorların görebileceği, çok sayıda ciddi, belirgin izler bırakmış olması gerekir (bkz. *Tanrıkulu vd. – Türkiye*, no. 29918/96, 29919/96, 30169/96). Bu bağlamda AİHM, başvuranın gözaltında kaldığı sürede düzenlenen doktor raporlarının doğruluğuna itiraz etmesine karşın askeri gözaltı sırasında düzenlenen raporlara itiraz etmediğini kaydeder.

Ayrıca AİHM Hükümetin, Kayseri Devlet Hastanesi, Barbaros Kliniği ve Kayseri Adli Tıp Kurumu'nun 22 ve 23 Şubat 2001 tarihli tıbbi raporlarında kaydedilen, başvuranın baş ve bileklerindeki yaraların başvuranın hücrede kafasını vurması ya da kelepçeler nedeniyle olduğu tezinin, dava dosyasında yer alan dolaylı ve uyuşan deliller ışığında, ilk bakışta savunulamaz bulunarak reddedilemeyeceği kanaatindedir.

Ancak AİHM Hükümetin, Sivas Askeri Hastanesi'nde tespit edilen mikrohematüri ve renal travmanın nasıl meydana geldiğine dair inandırıcı bir açıklama getiremediğini kaydeder. AİHM bu bağlamda Adli Tıp Kurumu Genel Kurulu'nun tıbbi görüşlerine göre, travmanın meydana geldiği zamanın belirlenememiş olmasına karşın yaralanmanın doğrudan sert ve künt cisim darbesi ile oluştuğunun bildirildiğini, bunun da AİHM'ye göre, başvuranın, vücudunun çeşitli yerlerine copa benzer bir cisimle vurulduğu iddiası ile en azından tutarlı olduğunu kaydeder. AİHM, bu sonuca ulaşırken yaralanmanın meydana geldiği bölge itibarıyla, nezarethane gibi bir yerde, başvuranın kendisinin sebep olma ihtimalini ortadan kaldırmasını ve başvuranın 21-28 Şubat 2001 tarihleri arasında önce polis karakolunda, sonrasında da askeri gözaltında tutulmuş olmasını göz önünde bulundurmıştır. AİHM aynı zamanda başvuranın gözaltının sona erdiği 23 Şubat 2001 tarihinde idrarından kan geldiğini savcıya iletmış olmasına önem vermektedir. Sonuç olarak, böyle bir yaralanmanın daha önceki doktor raporlarında yer almamış ve başvuranın sırtındaki 10 x 15 cm'lik kızarıklığın ilk kez Sivas Askeri Hastanesi'ndeki doktor tarafından kaydedilmiş olmasına karşın AİHM ulusal mahkemenin, sözkonusu travmanın başvuranın polis karakolundaki gözaltından çıkmasından sonra meydana geldiği değerlendirmesini inandırıcı bulmamaktadır.

Yetkililerin kendi kontrolleri altındaki şahısların uğradığı bedensel zararlar konusunda hesap verme yükümlülüğünü hatırlatan AİHM, sözkonusu polis memurlarının beraat ettirilmesinin devleti bu sorumluluktan kurtarmadığı görüşündedir (bkz. *Yavuz – Türkiye*, no. 67137/01).

Dava olayları bir bütün olarak değerlendirildiğinde ve bu sürenin tamamında çeşitli devlet kurumlarının kontrolü altında bulunan başvuranın mustarip olduğu renal travmaya Hükümet tarafından inandırıcı bir açıklama yapılmaması karşısında AİHM, bu hasarın Hükümetin sorumluluk taşıdığı bir muamelenin sonucu olduğunu tespit etmiştir.

Bu nedenle AİHS'nin 3. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN DİĞER MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

26 Şubat ve 1 Mart 2005 tarihli iki mektupta başvuran, ayrıca bir polis memuru, B.Ö., bir askeri yetkili ve E.S.'nin resmi evrakta sahtecilik ve O.A.'nın yalan beyanda bulunma suçlarından yargılanmaması nedeniyle AİHS'nin 6 ve 13. maddelerinin ihlal edildiğini öne sürmüştür.

Ancak elindeki deliller ışığında AİHM, başvuranın yukarıda belirtilen iddialarının AİHS ya da ek Protokollerde tanımlı hak ve hürriyetlere ilişkin herhangi bir ihlali ortaya çıkarmadığına karar vermiştir. Başvurunun bu kısmı, AİHS'nin 35/4 ve 35/4 maddeleri uyarınca, açıkça dayanaktan olması nedeniyle reddedilmelidir.

III. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AİHS'nin 41. maddesine göre:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

A. Tazminat

Başvuran maddi ve manevi tazminat olarak toplamda 200,000 Euro talep etmiştir. İşkence sırasında aldığı fiziksel ve ruhsal hasarlar nedeniyle işsiz kaldığını iddia etmiştir.

Hükümet miktara itiraz etmiştir.

Başvuran tarafından savunulan maddi hasara ilişkin olarak AİHM, bu başlık altındaki talebin yeterince desteklenmediği kanaatindedir. Bu nedenle talebi reddeder. Ancak AİHM, başvuranın sadece ihlal tespiti ile tazmin edilemeyecek acı ve sıkıntı yaşamış olması gerektiğini tespit eder. Somut davada tespit edilen ihlalin niteliğini dikkate alarak ve hakkaniyete uygun bir değerlendirme ile başvurana 12,000 Euro manevi tazminat ödenmesini uygun bulmaktadır.

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran ayrıca ulusal mahkemeler ve AİHM önündeki masraf ve giderler için toplamda toplam 3,953 TL (yaklaşık 1,848 Euro) talep etmiştir. Tercüme ve Türkiye'deki çeşitli büyükelçiliklere gönderilen mektuplar dahil olmak üzere posta masraflarına ilişkin belgeler ibraz etmiştir.

Hükümet miktarlara itiraz etmiştir.

Yargılama masraf ve giderlerine ilişkin olarak AİHM, bir başvuranın, ancak masrafların gerçekten ve gerektiği için yapıldığı ve miktarın makul olduğu kanıtlanmış ise bunları geri almaya hak kazandığını hatırlatır. Söz konusu davada elindeki bilgileri ve yukarıdaki ölçütleri göz önünde bulundurarak AİHM ulusal mahkeme masraflarının ödenmesi talebini reddeder ancak AİHM önündeki masraflar için 150 Euro ödenmesini uygun bulmaktadır.

C. Gecikme faizi

AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faizlerine uyguladığı orana üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERE DAYANARAK AİHM OYBİRLİĞİYLE,

1. Kötü muamele iddiasına ve sanık polis memurları hakkında yapılan ceza yargılamasının adil olmayışına ilişkin şikâyetin kabuledilebilir, başvurunun kalan kısmının kabuledilemez olduğuna;
2. AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edildiğine;
3. (a) Savunmacı devletin başvurana, AİHS'nin 44/2 maddesi uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihinde geçerli olan kur üzerinden Türk Lirasına çevrilmek ve uygulanabilecek tüm vergilerden muaf tutulmak üzere:
 - (i) 12,000 (on iki bin) Euro manevi tazminat;
 - (ii) 150 (yüz elli) Euro yargılama masraf ve giderleri ödemesine;(b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten ödemenin yapılmasına kadar geçen süre için Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredilere uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın gecikme faizi olarak uygulanmasına;
4. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin reddine

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar İngilizce olarak hazırlanmış ve AİHM İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragrafları uyarınca 23 Şubat 2010 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.